

4) слова, які походять з італійської мови, і у свою чергу, поділяються на три підгрупи:

- власне італійські – 7%: *інкасатор*;
- запозичені італійською мовою з латинської – 1, 17%: *валюта, каса, конфетті* (елемент захисту паперових грошей);
- запозичені італійською мовою з арабської – 0, 39%: *карат*;

5) слова, запозичені з німецької:

- власне німецькі – 1, 56%: *вексель, декорт, індосат, корн*;
- запозичені німецькою мовою з латинської – 2, 33%: *біржа, дам-но, інвестиції, комітент*;
- запозичені німецькою мовою з італійської – 0, 78%: *жирант, індосант*;

6) запозичення грецькі. Їх кількість становить приблизно 2, 72%: *базис, економія, іпотека, нумізмат*;

Отже, можна дійти висновку, що економічна термінологія зародилася ще досить давно та постійно розвивалась. Велика кількість термінів походить з латинської мови, але вони є абсолютно зрозумілими тому, що повністю або частково асимільовані.

Крилова Н. О.
НМетАУ

ВИМОГИ ДО СУЧАСНОГО ДОКУМЕНТА ЯК ЛІНГВІСТИЧНОГО ЯВИЩА

Увага науковців до сучасного документа, зокрема як лінгвістичного явища, полягає, перш за все, в тому, що перехід до інформаційного суспільства супроводжується зростанням обсягів документованої інформації в усіх сферах людської життєдіяльності, а, по-друге, зростає роль документа як носія соціальної інформації. Тож виникають потреби в удосконаленні організації змісту документа, уніфікації його інформаційної частини, що й зумовило розвиток документної лінгвістики, яка вивчає текстові документи, зміст яких зафіксовано знаками природної мови.

Основою будь-якого документа є текст – функціонально, змістовно, структурно і нормативно завершена мовна єдність, що є основним комунікативним компонентом документа і скріплена модальністю, є по-

хідною від функціонально-нормативних умов документної комунікації та відповідає правилам уніфікації та стандартизації.

Існує чимало мовних норм, яких треба дотримуватися при укладанні текстів документів з метою уникання помилок під час укладання чи сприйнятті тексту документа. Тому вимогами до сучасного тексту документа як лінгвістичного явища є високий рівень уніфікації, обмеження компонентного складу, використання невербальних складових, ситуативність, монологічність (за винятком протоколів), непряма форма викладу, комунікативна повнота, обумовленість регламентованими умовами комунікації, використання лексико-фразеологічних одиниць тощо.

Дедалі більше уваги в тексті документа приділяється спеціальній, термінологічній лексиці, а також особливостям її використання. Проблема вивчення функціонування термінів у документних текстах є новою та малодослідженою. Із збільшенням кількості комунікаційних процесів у різних сферах діяльності, пов'язаних із взаємодією людей, збільшуються й обсяги термінологічної лексики, що використовується ними (професіоналізми, номенклатурні терміни, аббревіатури та ін.). Це, якщо мірою, створює проблеми використання термінів і в текстах документів: з'являються нові вимоги до термінів у текстах документів, а також постає питання щодо уніфікації та стандартизації як термінів, так і самих текстів документів.

Встановлено чимало вимог щодо використання термінів у текстах документів: термін має бути стандартним (вживатися лише в тій формі, яка зафіксована у словнику – наприклад, *судочинство*, *діловодство*, а не *судоведення*, *діловедення* та ін.); термін має вживатися з одним значенням, зафіксованим у словнику (якщо термін є багатозначним, автор документа має будувати текст так, щоб одразу було зрозуміло, яке значення терміна він має на увазі (наприклад, *модель* – *модель літака*, *модель управління*, *модельний бізнес*). Особливості відбору термінологічних одиниць для документного тексту, їх закріпленість за документами того чи іншого виду можуть давати інформацію про властивості документа. Тому необхідним є створення словників нового типу, тезаурусів (у тому числі і вузькогалузевих), що відбивають комплекс системних відносин лексико-фразеологічного складу спеціальних документних текстів. Це відповідає потребам сучасного суспільства і може бути використано як в навчальному процесі, так і в роботі фахівців різного профілю.

Таким чином, дослідження документного тексту крізь призму проблеми термінології дозволить розширити загальне уявлення про закономірності створення документного тексту, його знаковий склад та якісну специфіку, доповнить відомості щодо вимог до сучасного документа як лінгвістичного явища.

Лизак М. Р.
НТУ «ХПІ»

ВІЙСЬКОВИЙ СЛЕНГ

Жива лексика активно поповнюється новоутвореннями у мові військовослужбовців. Це пов'язано з впливом мови сучасної молоді, соціальних низів і кримінальних елементів на мову солдат, курсантів.

Лінгвістичне дослідження військової субстандартної лексики, шляхів та способів її творення, набуває *актуальності* та визначається, з одного боку, її роллю у збагаченні словникового складу української мови, а з іншого, – необхідністю теоретичного узагальнення змін, що відбуваються у військовому лексиконі на початку ХХІ ст.

Метою даної статті є дослідження творення військових сленгізмів на основі загальноновживаної лексики. Мета роботи зумовлює необхідність розв'язання конкретних *завдань*: 1) виокремлення тематичних груп загальноновживаної лексики, що бере участь у процесі творення військових сленгізмів; 2) визначення семантичних характеристик військових сленгізмів, утворених на базі загальноновживаних лексем.

Об'єктом дослідження слугують військові сленгізми, побудованих на основі загальноновживаної лексики курсантів факультету військової підготовки.

Предметом вивчення є семантичні особливості військових субстандартних лінгвальних інновацій. *Матеріалом дослідження* виступають особисті польові дослідження: вивчалася відповідна наукова література, проводилося анкетування серед курсантів гвардійського факультету військової підготовки Національного технічного університету «Харківського політехнічного інституту»

Перш за все, сленг є засобом маркування приналежності мовця до певної соціальної групи.